Мълчаха се няколко минути
въ пробнѣ тишинѣ.
Отчетъ, блѣдно у разваленуватъ въ него
кѫтище нещо, то
непонѧтно да опредѣли, ѣвнѣ
ли и чи реалностѣ
и изведнѫжъ велико коѣто бурѫтне въ душата
му изскокна въ единъ викъ —
„О! мамо — мамо!"
Графинѧта тѫжна се наведе
надъ него, и го целуна:
Мило дѣте! ти... ти ми
виждашъ... мене ли ме, Вулано, мила!
и тѧ тихо безсъзнателно
земѧта. Графа се наведе
надъ нѧ, а доктора и поднесе
подъ носа малко камфорѣнъ.
Тѧ
кихна и веднага си отвори
очитѣ, но пакъ и затвори
уморена отъ вълненѧта и чувства.
Графа се насѣди до отчаѧнѣ
жена му. Графиня Ева въ апартаментѣ